

N° 22.

Mainiota

Suomesa.

Jak. Juteini.

Wipurissa.

Cederwallerin Lesken ja Pojan Kirja-painosta,
vuonna 1844.

Imprimatur:

G. REIN.

Suomen suku.

Suomen suku omi suuri
Aasiassa alkaneena,
jossa oli jalo juuri
kansalla nyt kaswaneena;
mutta siellä muutti mielen,
lähti länsi-asundonsa,
otti myötä oiwan kielen,
kandeleengin kainaloonsa.
Täällä taisi tarpehissa
ensin joutsen jännitellä,
sitte laihon laitoksissa
metsät vanhat vähennellä,
walmistella waroksensa
sekä melan että miekan,
pehmitellä pelloksensa
sekä sawen että hiekan.

Wiipurin pamaus

1495.

Suojattaisa Suomen maata
raitis, raju Ruotsalainen
Posse poisti wendolaisen,
wihollisen Wiipurista,
kaupungista Karjalassa,
perähtti, peljästytti
kautta pahan pamauksen,
joka jätti järistyksen
tosin surman toweriksi,
murennellen tornin muurit,
syösten pirstot pilwihingin
färki siinä suuren suojan,
että kivet kiirehesti,
wihaisesti wiskottuina,
puskettuina kaitin puolin
turmeliwat tuhannetkin
ihmisistä ilman alla,
että raajat rauniossa
surmattuina, sullottuina
lamoitittiwat kauheasti.

Ruija-sota Suomessa

1597.

Sanamme Suomessa seipovat somasti
laitoksi lauluun
kuin tiivet suuret ja fileat tirkongin
korkean seinään.

Kylläpä Suomessa vieläkin wenywät
hiealle hongat,
samaten sukumme juuresta jalosta
kaikei kaswaa.

Morossa nousewat poikamme pulsteat,
muhkeat miehet
kuin kowat koiwut ja kormessa korkeat
karsikko-kuuset.

Pohjolan poika on nuorena notkea,
wanhana wahwa,
rauhassa rakas ja sodassa seisowa
waaroja vastaan.

Mattawan neidongin, tukkaisen kuwana,
kauneus kestää,
lisäten linnoissa, majoissa, mökissä
riemua rindoin.

Baan eipä waarata anneta alati
onnessa oldaa;
sanoma satojen vuosien warjosta
kummasti kuuluu:
sota on sotawa rumasti runnellut
raukoilta raajat.

furmaassa sulkonut, särkenyt, sotkenut
perheissä pelot,
majansa murtanut, poroksi polttanut
aitat ja aumat.

Yhdeksäs Carle ja Sigismund ylsyivät
sotahan silloin,

Ruhtinas Ruotsin ja Puolahan paennut
veljensä poika,
kussa hän kaukana tunnusti turhan ja
uupuvan uskon,

jonga se poikana Paawilda perinyt
oli jo ennen.

Tämä nyt tykömme lähetti lekiöt,
vaatien waldaa

Carlelda kowalda, ollessa oiwana
Suomengin suoja.

Kansa on kuulewa Carlea kiivasta,
uskoa nutta,

jota jo Lutherus onneksi opetti
muillakin mailla,

Muutama myös oli puolella Puolangin,
omille outo,

Urhoollisuudella uljahat sangarit,
kapinan kasvain,

riendävät retkille sortawan sodangin,
pakeille pauhun;

yhteinen ajatus ylltytti alati,
ilmoitti innon,

ennen - - jos kuolla ja huolella huttua
kuin orja olla.

Wahwoilla wapaus, rohkeus rinnassa
waikutti wanha,
wihollisellensa kamala, kauhea
vastus ja waara.

Pitäjä puoldansa, joutseta, jännetä
nuijansa nostaa,
keihästen katkeillen, helisten heikuvat
pittätkin piikit,

läheldä lyötyä kurikan kumaus
kuoleman kanda,
wihasta willitty wastahan seisoja
werehen waipun.

Ehtä on oudoilla turwana tappawa,
mieleinen miekka,
miekata miehemme mukšivat miehistöt
nuijalla nurmeen.

Näin nuija-sota nyt saanut on nimensä
kapinan kautta,
että se selvästi muistossa monella
vieläkin wiipyy.

Wahwasti soti wat sangerit Suomesa
wainoa waastaan, —
wastahan oppia, wierasta, ontoa
pauvoja Paawin.

Kourissa kowissa asehet angarat
täyttävät työnsä,

metelin mainitun pahuussa pahasti
hengeä huokuu
huowi ja hevoinen herwoton, haastana
sullottu suohon.
Waan sota-wehkehet woittawat warusta-
mattoman miehen;
tuimasti teräksät tekiwät harwaksi
jalongin joukon,
niin että pako ja rangaistus raukoille
palkaksi pandiin.
Carlelle kuitengin lahjoitti Paupias
woiman ja woiton,
että on onneksi ehtinyt lepo ja
waipunut waara,
uskomme alati Suomeengin saaresa
selwänä säilyy.

~~318. VII. 2.6.~~

From. kannok. 1.

MB 9633-
B9654

